

Beslut av den Europeiska ombudsmannen i klagomål 399/2002/ME mot Europeiska kommissionen

Beslut

Ärende 399/2002/ME - Undersökning inledd den 18/03/2002 - Beslut den 16/10/2002

Strasbourg den 16 oktober 2002

I skrivelser av den 22 och den 26 februari samt den 8 mars 2002 ingav Ni, som företrädare för Tetrastigma Invest AB, ett klagomål till Europeiska ombudsmannen om en ansökan om bidrag från TIDE-programmet.

Den 18 mars 2002 vidarebefordrade jag ert klagomål till Europeiska kommissionens ordförande. Kommissionen skickade sitt yttrande den 4 juni 2002. Jag vidarebefordrade det till Er med en uppmaning att avge kommentarer som Ni skickade den 5 juli 2002.

Jag skriver nu för att meddela Er resultatet av den undersökning som genomförts.

KLAGOMÅLET

Den klagande, det svenska företaget Tetrastigma Invest AB, ingav ett klagomål till Europeiska ombudsmannen i februari och mars 2002. Klagomålet avsåg en ansökan om bidrag från TIDE-programmet.

Den 23 juni 1999 skickade den klagande in en ansökan om bidrag från programmet TIDE (Technology Initiative Disabled and Elderly people). Ansökan skickades till Europeiska kommissionens representation i Sverige och efter instruktioner från kommissionens representationskontor skickades en kopia av ansökan till NOPEF, Nordiska Projektexportfonden. Det var nödvändigt att skicka en ansökan till representationskontoret för registreringsändamål. Representationskontoret skulle därefter skicka den vidare till Kommunförbundet för vidare behandling. Bidraget syftade till att utföra förberedande arbete inom ramen för ett spansk-svenskt projekt för funktionshindrade äldre människor. Projektet genomfördes och den klagande hoppades erhålla bidrag för att täcka sina kostnader. En ny ansökan skickades den 1 oktober 2000, även den efter instruktioner från kommissionen.

Eftersom den klagande inte hörde något, kontaktade den klagande kommissionens representationskontor. Kommissionen hänvisade den klagande till Kommunförbundet.

Kommunförbundet hade ingen information om var ansökan stod, men den klagande informerades om att en anställd hade lämnat Kommunförbundet efter att ha tagit ett antal ansökningar och gett dem till en släkting som sedan skickade in dem i sitt eget namn. Tetrastigmas ansökan kunde ha varit bland dem som blev "stulna", men ingen ytterligare information kunde ges. Den klagande kontaktade flera tjänstemän vid kommissionen i Stockholm, Luxemburg och Bryssel, men fick aldrig veta vad som hänt med ansökan.

Den klagande hänvisade också till den bedrägeriutredning som pågick vid kommissionens representationskontor i Sverige. Den klagande hade kontaktats av den svenska polisen angående sina kontakter med representationen.

Sammanfattningsvis påstod den klagande att kommissionen inte hade lämnat någon information om vad som hänt med ansökningarna. Den klagande krävde i) att kommissionen skulle bekräfta att det fanns en ansökan vid dess representationskontor i Sverige, ii) utbetalning av bidragen och iii) en fortsatt kontakt.

UNDERSÖKNINGEN

Kommissionens yttrande

I sitt yttrande hävdade kommissionen att ingen ansökan från den klagande om bidrag från TIDE-programmet någonsin mottagits av representationskontoret i Sverige eller av något annat av kommissionens kontor. De handlingar som lämnats in av den klagande, daterade den 23 juni 1999 och den 1 oktober 2000, som var adresserade till NOPEF, kunde inte betraktas som formella ansökningar inom ramen för något EU-program. Kommissionen hävdade att den klagandes påstående att han hade agerat i enlighet med instruktioner som lämnats av kommissionens representationskontor i Sverige, var ogrundat. Representationskontoret hade haft vissa kontakter med den klagande för att reda ut de fakturor det mottagit från Tetrastigma utan att ha något spår av företaget sedan tidigare.

Kommissionen hävdade att utan ytterligare dokumentation som visade att en formell ansökan om bidrag från TIDE-programmet existerade, var det den klagandens sak att bevisa att en sådan ansökan faktiskt existerade. Kommissionen påpekade emellertid att intresseförfrågan för TIDE-programmet hade offentliggjorts i april 1993 och att tidsfristen för att lämna in ansökningar hade satts till augusti 1993.

Kommissionen underströk att den inte var ansvarig för några åtgärder som vidtagits av några nationella eller internationella myndigheter som den klagande hade haft kontakter med.

Vad gäller kravet om utbetalning av bidraget hävdade kommissionen att den inte kunde ta ansvar för några kostnader utan att ha formellt godkänt att finansiera ett projekt.

Klagandens kommentarer

I sina kommentarer vidhöll klaganden sitt klagomål. Den klagande hävdade att en formell ansökan skickats till kommissionens representantkontor i Sverige och att kontoret hade skickat ansökan vidare till Kommunförbundet. Under sin utredning av representationskontoret kontaktade den svenska polisen den klagande efter att ha påträffat ansökan, som följaktligen

existerade. Den klagande påpekade också att dess första kontakt med TIDE-programmet hade ägt rum 1997. Klaganden hade begärt att få ansökningsblanketter från representationskontoret som också skickade de begärda handlingarna. Klaganden påstod sig hela tiden ha agerat efter instruktioner från kommissionen.

BESLUTET

1 Bidragsansökan inom ramen för TIDE-programmet

1.1 Den klagande skickade en bidragsansökan inom ramen för TIDE-programmet till kommissionen den 23 juni 1999 och den 1 oktober 2000. Den klagande påstod att kommissionen inte hade lämnat någon information om vad som hänt med ansökningarna. Den klagande krävde i) att kommissionen skulle bekräfta att det fanns en ansökan vid dess representationskontor i Sverige, ii) utbetalning av bidragen och iii) en fortsatt kontakt.

1.2 Kommissionen hävdade att ingen bidragsansökan någonsin hade mottagits från den klagande och att de handlingar som skickats in av den klagande den 23 juni 1999 och den 1 oktober 2000, som var adresserade till NOPEF, inte kunde betraktas som en formell ansökan inom ramen för något EU-program. Tidsfristen för att lämna in ansökningar till TIDE-programmet hade löpt ut i augusti 1993. Dessutom kunde kommissionen inte ta ansvar för några kostnader utan att ha formellt godkänt att finansiera ett projekt.

1.3 Ombudsmannen konstaterar att det är kommissionen som har att fatta beslut om bidragsansökningar. I det här aktuella fallet anser ombudsmannen inte att kommissionen handlade fel när den ansåg att ansökningarna av den 23 juni 1999 och den 1 oktober 2000 inte uppfyllde de formella kraven.

1.4 När det gäller utbetalning av bidraget följer det av punkt 1.3 att kommissionen inte har någon skyldighet att göra någon utbetalning till den klagande. Vad gällde den klagandes krav på fortsatta kontakter lämnade kommissionen ingen kommentar. Ombudsmannen anser det emellertid vara självklart att den klagande har rätt att lämna in ansökningar till vilket som helst av EU:s program eller att kontakta kommissionen i likhet med alla andra medborgare eller företag inom EU.

1.5 Dessutom vill ombudsmannen påpeka att han förstår den klagandes frustration i det här aktuella fallet, eftersom det inte finns någon anledning att tro att den klagande inte i själva verket haft kontakter med kommissionens representationskontor i Sverige och försökt följa dess instruktioner. Eftersom det inte har bevisats att kommissionen handlade fel eller avsiktligt gav felaktiga råd, kan ombudsmannen emellertid inte driva ärendet vidare.

2 Slutsats

På grundval av ombudsmannens undersökningar av detta klagomål förefaller det inte föreligga några administrativa missförhållanden vid kommissionen. Ombudsmannen avslutar därför ärendet.

Europeiska kommissionens ordförande kommer också att informeras om detta beslut.

Med vänlig hälsning

Jacob SÖDERMAN